

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

50. Decisio Sacrae Rotae Romanae coram R. P. D. Peutingero in causa
Neapolitana separationis Thori. Veneris 16. Martii 1646.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76432)

nem, aut executionem litterarum Apostolicarum, Rota dec. 700. n. 8. part. 1. & decif. 542. n. 8. & 642. n. 2. in fin. part. 4. rec. ubi alia pluries referuntur.

12. Nec releuat possessio Maffei obtenta ab executore in suis litteris deputato, quae inducere solet praesumptionem iustificationis, quia cum non fuerit citatus Galeatius primo loco prouisus, litterae non poterant exequi, nisi citato eo, contra quem fuerat obtenta gratia certo modo, Rota coram Seraphin. dec. 1056. n. 2. ubi dicit hoc habere locum, etiam si non possideret primo loco prouisus contra quem impetratur: & d. decif. 64. num. 2. ad finem part. 4. recent. & in Regien. iurisparronatus 3. Iunij. 1641. coram Eminen. D. Cardin. Panziolo.

13. Attestationes vero, seu declarationes extraiudiciales testium examinatorum pro Galeatio coram executore adductae pro parte Capituli, & Maffei, non fuerunt habitae in consideratione, tum ex regula vulgata, quod fides non facit fidem, tum etiam quia est attendenda prima depositio iudicialis, & iurata non habita consideratione secundae maxime extraiudicialis, & non iuratae, Doctores communiter in c. cum in tuae de testibus, Rota decif. 19. de testibus in nouis, decif. 346. n. 2. part. 1. diuers. & apud Baratt. dec. 176. n. 4.

Et ita fuit conclusum causa ter proposita, vtraque parte informante, &c.

DECISIO L.

Sacra Rotae Romanae coram R. P. D. Peutingero.

In causa Neapolitana separationis thori.

Veneris 16. Martij 1646.

§. 1. **C**um D. Marchionissa Francisca Serfalis vxor D. Marchionis Paqualis Caraccioli à domo viri valetudinis recuperandae causa recessisset, eaque recuperata reuerti recusat, & in Curia Archiepiscopali Neapolis à marito redeundum, & obsequia matrimonialia praestanda, atque seruatis seruandis per sententiam diffinitiuam condemnata, interposita per ipsam appellatione, causaque bon. mem. Buccabellae commissa, neque tamen ulterius prosecuta, sed facta separatione per motum proprium in forma Breuis felic. recordat. Papae Urbani VIII. extincta fuisset. Habito nunc per maritum ad Sanctiss. N. D. recursu, reductoque Breui ad viam iuris, dubio hodie à me subrogato proposito, an sit locus separationi thori, Domini negatiue responderunt ex regula, quod homo non separat eos quos Deus coniunxit, cap. dixit Dominus 32. quast. 1. cap. 1. & 2. de coniug. leprosi. Nam licet haec regula limitetur quando inter virum & vxorem irreconciliabilis, & capitalis orta est inimicitia, vel propter immoderatam viri erga vxorem saeuitiam; haec tamen causae tanquam fundamentum intentionis Franciscae, plenè & concludentissimè per eam essent probandae, quod tamen non fit, cum agatur de materia graui, atque ardua Barbosa in rubr. ff. de iur. matrim. part. 2. num. 27. Narr. conf. 616. n. 1. Baratt. dec. 815. n. 1. & 2. Rota inter rec. dec. 441. n. 2. part. 1. & dec. 324. n. 2. part. 6. Nec sufficit probare qualicumque saeuitiam, cum talem quae apta sit iustum & in virum constantem cadentem metum inducere, vt probat text. in c. litteras, in fin. Abb. in c. ex transmissa, n. 4. de resi. spol. Sanchez de matrim. lib. 4. disp. 4. n. 2. & disp. 18. n. 10. lib. 10. Rota dicta decisione 324. n. 2. & seq. part. 6. &c.

2. Neque sufficienti aliquo fundamento innixa Marchionissa alimenta sibi à marito praestanda petit; quia conclusio alia à Rota approbata est, quod vxori, sine causa à viro diuergenti, extra propriam domum alimentata à viro non debentur, vt fuit dictum signanter in Fer-

retrana Alimentorum 18. Iunij 1633. coram bon. mem. Buccabellae, & in eadem 7. Iulij 1639. coram D. non Bon. n. 20. Marese. var. resol. lib. 2. c. 83. n. 65. Onus vero probandi huiusmodi causam incumbit vxori, laf. in 1. diuortio. n. 25. ff. sol. matrim. Alexand. conf. 100. n. 3. lib. 1. Menoch. de arbitr. cas. 170. n. 15. & seq. lib. 1. Gratian. discip. 55. 2. n. 47. & donec causa probetur recessus vxoris à domo viri propria auctoritate, dicitur iuris praesumptione culpofus, Rot. in recent. decif. 517. n. 1. part. 3.

3. Nec Marchionissae suffragatur assignatio fructuum dotis facta in d. Breui fel. record. Urbani VIII. quia cum illud reductum fuerit per S. D. N. ad viam iuris, perinde ac si non emanasset, non est amplius attendendum, & causa fuit reducta ad primos terminos iuris, iuxta quos alimentata vxori seorsu habitanti ex supradictis non debentur.

Ex quibus Domini pro Marchione informante responderunt.

DECISIO LI.

Sacra Rotae Romanae coram R. P. D. Ottobono.

In causa Lauden. Pensionis.

Mercurij 14. Martij 1646.

§. 1. **C**laræ memoriae Cardinalis Perretus de anno 1624. resignauit Praeposituram S. Ioannis in Vineis Lauden. Diocesis ad fauorem R. P. D. Francisci Bilij reseruata sibi annua pensione scutorum 1950. monetæ videlicet 1800. super fructibus d. Praepositurae, reliqua 150. super alio beneficio Monasterio nuncupato prius obtento à D. Bilio, quam resignationem Summus Pontifex admisit, & Cardinalis fecit reseruata tamen sibi valide dicta pensione annua, & non alias, auter nec alio modo, etiam si quilibet rata pensionis huiusmodi ad duas ex tribus partibus fructuum Praepositurae, & in Monasterij huiusmodi respectiue annuatim ascendat, illas tamen non excedat.

2. Pensio fuit integrè persoluta Cardinali ipso vivente, qui morti proximus transtulit scuta 950. ex impostis super Praepositura in fauorem quorundam suorum familiarium, quibus fuit pèso per plures annos abque difficultate persoluta. Verum quia postmodum resignatarius soluere recusat sub praetextu, quod pensio scut. 1800. excederet ab initio duas partes fructuum Praepositurae de ordine S. D. N. propositi dubiū. An praesupposito sine veri praedictio excessu, pensio esset in totum nulla, vel reducibilis, & Domini pro transtulariis responderunt.

3. Nam cum pensio, de qua agitur, non fuerit reseruata pure, ac simpliciter in certa quantitate, nec sit fundata super narratiua praecisa certi valoris, sed cum moderatiōe, quod non excedat duas ex tribus partibus fructuum eiusdem praepositurae, si ob excessum sustineri non potest in scutis 1800. sustineri debet intra valorem duarum ex tribus partibus beneficij, & pro ea rata, quae illas non excedit iuxta textum expressum in l. sicutum qui meus erit. 6. ibi. sed conditio talis accipi debet, quatenus meus erit, vt si locum alienauerit, legatum exiungatur partem, pro ea parte debeatur, quae restatoris mortis tempore fuerit, ibique gloss. & DD. ff. de legat. 1. cum tam consensus Summi Pontificis, quam resignatis, resignatarij in id conuenisse appareat, vt quatenus pensio excederet duas partes fructuum, posset reduci ad minorem quantitatem, & intra limites duarum partium, vt in his terminis firmavit Rot. apud Cassad. dec. 4. n. 4. de pension. Cresten. dec. 17. n. 3. de rescript. Puteus dec. 32. num. 2. lib. 1. in correct. Manic. decif. 153. num. 2. & seq. inter diuersales. 1160. n. 7. part. 3. lib. 3. & decif. 689. n. 1. & seq. part. 4. & in rec. dec. 342. numer. 12. part. 4. tom. 2. & in Burgat. pensionis 18. Febr. 1585. & in Toletana pensionis 28. Martij